

PŘÁLA BYCH SI... ANEB “2000 SLOV DNES” OD OBYČEJNÉ ŽENY

Sdílejte článek: JANA ZWYRTEK HAMPLOVÁ

Za pár dnů oslavíme 28. října a 17. listopadu. Čeká nás mnoho frází, mnoho osočujících diskuzí a mnoho bojů o místa na slunci a o zásluhy pro kde koho.

A tak bych také ráda přispěla. Tak nějak normálně... od srdce. Protože se mi už dlouho zdá, že obsah našich životů uniká jak těm na pódiích, tak těm pod nimi. Jako by nešlo o to, proč se křičí, ale že se vůbec křičí. Bez ohledu na smysl toho křiku a bez ohledu na pravdu. A hlavně bez ohledu na zdravý rozum. V tom bezduchem překřikování všech těch part včetně té bruselské se ztrácí obyčejný člověk. Občan. Máma. Táta. Děti. Babička a děda. Obce. Města. Domov. Naše země. Naše Evropa. Ztrácíme se v tom my všichni a začínáme být bezradní a zmatení. Protože o nás na těch pódiích přestalo jít. Bez ohledu na všechny proklamace.

Přála bych si, aby se vrátil zdravý rozum. Aby byl přítomen, když budeme rušit tisíce nesmyslných právních předpisů a nařízení, kterými jsme zaplaveni, a aby byl přítomen při přijetí srozumitelných zákonů, které patří do civilizované Evropy. Přála bych si, aby u soudů vítězila spravedlnost, ne otrocký výklad textu zákonů. Jde to – a někteří soudci to už umí. Jen tak tu vznikne důvěra ve stát.

Přála bych si, abychom zastavili obsazování Evropy lidmi, kteří tu nemají co dělat, a ti, kteří doposud nelegálně přišli, aby museli z Evropy odejít. Nemají tu právo být, nepatří sem, a jim nepatří Evropa. Nedejme si vnutit, že jsme odpovědni za jiné světadily, protože tomu tak není.

Přála bych si, aby Evropská unie začala plnit roli, pro kterou byla založena, a pokud toho není schopna, ať raději skončí. EU nebyla zakládána proto, aby jedny státy diktovaly jiným, aby některé státy ekonomicky podváděly, nebo aby členové ztratili svou národní identitu. Od EU jsme očekávali bezpečné evropské hranice, bezpečné ulice, ekonomickou spolupráci rovnocenných států, volný pohyb a vzájemnou pomoc. Nevidím však dnes většinu z toho všeho.

Přeji si, aby se nám násilně nevnucovaly neuvěřitelné teorie o mnoha pohlavích. Máme dvě – muže a ženu, a pak jsou občas výjimky, které jako civilizovaní lidé budeme sice plně respektovat a ctít jejich jinakost, ale nebudeme kvůli nim měnit biologii. Máma je máma, táta je táta, a manželství je svazkem muže a ženy. To, že občas v ulicích teatrálně vystupují jiné skupiny, z výjimek nedělá většinu. Ta většina žije doma své klasické rodinné životy, a všechna ostatní tvrzení a teorie jsou znásilňováním přirozenosti.

Přála bych si, aby žena mohla být dále ženou, a aby měla po boku muže se vším, co je mezi nimi odlišné. Protože kdo tvrdí, že muž a žena jsou zcela stejní, je prostě hloupý. Muž a žena mají mít samozřejmě stejná práva, ale to z nich nedělá stejné bytosti – naopak. Na odlišnosti obou je založeno vše přirozené – láska, partnerství, mateřství a otcovství, jsou povolání ryze ženská, a povolání ryze mužská, například už kvůli tělesné konstituci – a ani občasné výjimky to nezmění. Odmítněme rušení oslovení dámy a pánové, odmítněme společné toalety, a odmítněme volby pohlaví jako čiré nesmysly proti přirozenosti.

Přála bych si, aby nám nediktovaly nátlakové skupiny, které jsou zneužívány k tomu, aby nás děsily, rozeštvávaly a unavovaly, aniž říkají něco užitečného nebo přinášejí jakékoliv řešení. Typickým příkladem budiž hysterická a nemocná Greta, které svět věnuje

tolik pozornosti, až pochybuji o zdravém rozumu toho světa. Přála bych si, aby se Greta dostala do péče lékařů, kteří jí vrátí ono její dětství, a aby její rodiče byli popohnáni k odpovědnosti za to, co se svou dcerou nechali provádět. Ano, chraňme přírodu, chraňme náš svět, ale ne pod diktátem zmanipulovaných dětí křičících do mikrofonu nebo přilepujících se k asfaltu s nejnovějším mobilem v kapse a nechodících kvůli tomu do školy. Naslouchejme vědcům – těm, které neplatí žádná lobby, ale které si budeme platit sami.

Přála bych si, aby i v budoucnu vzdělání mělo stále svou hodnotu. To předpokládá, že zajistíme dobrý obsah studijních oborů a smysluplné zkoušky, ať odborné, maturitní nebo státnice, ať akademické nebo praktické, ať více či méně náročné podle typu studia, tedy napříč spektrem, a by každý mladý mohl sáhnout po tom, co ho baví a co zvládne.

Nedevalvujme však studia rušením maturit, státnic a jakýchkoli zkoušek, protože ani jedny z nich sice nejsou všespásné, ale jsou motivací ke studiu a určitým stupínkem v osobní profesní kariéře, na které se dá stavět dál.

Přála bych si, abychom si vážili všech, kteří pracují, a nepreferovali ty, kteří nepracují a nikdy pracovat nebudou. Považuji za nespravedlivé, aby ti, kteří dnes a denně chodí do práce, vydělávali a ty, kterým se pracovat nechce, a ani se tím netají. Není správné, aby ti, co nejvíce křičí, měli výhody a privilegia na úkor těch, kteří křičet nemají čas, protože chodí denně do práce, starají se o děti, o domácnost, splácí své bydlení, uklízejí kolem svých domů... Je přece velmi jednoduché odlišit, kdo se ocitl v přechodné nouzi z jasných důvodů, a kdo má život na úkor ostatních jako životní program. Těm prvním je třeba podat pomocnou ruku, protože od toho jsme civilizovaná země, ale těm druhým je třeba říct jasně ne – protože civilizovaní nejsou oni. Není důvod, aby to bylo jinak.

Přála bych si, aby naši politikové měli úroveň. Aby netančili ve sněmovně na lavicích, aby nemluvili do mikrofonu sprostě, aby byli pokud možno u toho mikrofonu střízliví, aby hovořili jako vzdělaní lidé, aby se nenapadali v osobní rovině, tedy aby zvládali názorovou diskuzi jako lidé inteligentní, aby nevystřkovali svůj zadek na kameru, aby neuráželi prezidenta z důvodu jeho věku a zdraví, zkrátka aby byli více normálními a slušnými lidmi, protože normální a slušní lidé nic z toho nedělají, a když, tak ne do mikrofonu a ne před kamerami, ale v hlubokém soukromí.

Přála bych si, aby se v naší zemi nevyplácely ve veřejném sektoru mnohamilionové mzdy a odměny, jejichž výše je neomluvitelná. Naopak bych si přála, aby se finančně více podpořili jiní. Odborné ; profese, zejména lékaři, učitelé, a také starostové, hasiči apod., kteří nesou mnohem větší odpovědnost, než leckterý úředník a leckterý šéf veřejné instituce. Lékaři za naše zdraví, učitelé za kvalitní vzdělávání mladých, a starostové za dobrý výkon samosprávy, což je obrovsky důležité pro občany obcí a měst. Na těch šetříme, a manažeři státních institucí dostanou odměny leckde i desítky milionů korun – což je neodůvodnitelné.

Přála bych si, aby neziskové organizace mimo těch, které poskytují sociální a podobnou péči, neměly právo čerpat z veřejných peněz ani korunu. Ať si najdou sponzory, ať přispívají členové, ať si to odpracují. Nevidím důvod, proč bychom je měli financovat z peněz nás všech. Dokud to tak bude, budou vznikat obskurní a nesmyslné projekty, jejichž šéfové budou brát vysoké platy a vykazovat činnost, která je leckdy k pousmání – kdyby nestála miliony. Chce-li někdo provozovat spolkovou činnost, ať si ji provozuje – ale za své, ne za naše. Evropa je tam, kde je, právě proto, že začala financovat podobné party lidí, kteří si z toho udělali vlastní byznys – aby nemuseli, nedej bože, do normální práce, jako my všichni, které jim tu „legraci“ platíme.

Přála bych si, abychom dokázali podporovat jasné talenty bez ohledu na to, zda na to rodiče mají, nebo ne. Ať jde o sport, o múzy, o studium. Na to by měly být budovány fondy, aby se talentovaným dětem dostalo takové; podpory, jakou potřebují. Ne každé dítě má to štěstí podpory své rodiny jako úžasná Ester Ledecká; věřím přitom tomu, že talentů je u nás dost, a že podepřít je by mělo být otázkou národní cti.

Přála bych si, abychom se zasadili sebevědomě o návrat rodinného stříbra do našich hranic – ať je to zemědělství či jiné obory. Tedy aby existence EU nebyla překážkou pro schopnosti a aktivitu našich zemědělců, farmářů a podnikatelů, kteří tu odjakživa byli, a náhle

se nám vnucuje, abychom se jich zbavili. Vzali nám názvy, vzali nám často i obsah, a já s tím nesouhlasím. Kooperace napříč Evropou je dobrá věc, ale nesmí být záminkou k diktátu.

Přála bych si, abychom neničili podnikavost a kreativitu drobných živnostníků nebo prostě šikovných lidí. Dnes se bojí vyšivačka prodat ubrus, aby nemusela mít za chvíli EET, o drobných pěstitelích ne mluvě. Každý, kdo uživí vlastní práci byt' jen sebe a svou rodinu, by si zasloužil podporu státního aparátu, ne naopak.

Přála bych si akceschopnou profesionální armádu, která by mohla zasáhnout v případě potřeby na hranicích i jinde. Peníze, které putují po miliardách do neziskových organizací a někam do Afriky, by měly být nasměrovány právě sem, abychom byli soběstační v otázce bezpečnosti. Co nebylo nutné kdysi, je nutné dnes, kdy některé členské státy bez souhlasu ostatních členských států EU sem pozvaly, pustily a živí tisíce našich přirozených nepřátel. Lidé v tísní nebudou za chvíli za našimi hranicemi, ale v našich hranicích – tedy tady doma. Je třeba se na to připravit.

Přála bych si více samostatné obce a města, jejichž orgány se budou volit většinovým systémem. To znamená, že lidé, kteří dostanou početně nejvíce hlasů od občanů obce či města, by vytvořili zastupitelstvo. Tedy žádné přepočty podle procentuálního zisku stran, což vytváří zastupitelstva tak, že to ne odpovídá skutečné vůli lidí. Je to důležitější změna, než přímá volba starosty, která sama o sobě nic neřeší.

Přála bych si, aby byl výrazně zredukován formalismus ve prospěch zdravého rozumu. Například zákon o zadávání veřejných zakázek nutí zadávat firmám, které ve skutečnosti ne chceme, jen proto, že nabídlly nejméně, zatímco důraz by měl být dáván na kvalitu. Složitý proces brzdí termíny, a my jezdíme po tom, po čem jezdíme – nebo spíše stojíme. Čtyři sta žádostí o informace za tři měsíce od jednoho člověka je důkazem o tom, že zákon o svobodném přístupu k informacím už dávno neplní roli, pro kterou vznikl, ale stal se nástrojem šikany a politického, a někdy obchodního, boje. Jsme tak „buzerováni“ zákonnými ustanoveními, že už ani nemáme čas přemýšlet proč.

Přála bych si konec všech dotací. Dotace křiví všechno včetně charakterů, a zpětně se stávají nástrojem destruktivních kontrol dotovaných. Důvody následných sankcí, a často 100% jejich lichvářské penalizace, jsou až neuvěřitelné příběhy. Navíc se šlape po malých, zatímco k velkým se přistupuje nesmírně velkoryse. Dejme peníze přímo obcím do rozpočtového určení daní, a nenuťme je prosit o milodary. Obce nejsou poddanými, aby prosily. Na podporu veřejné správy mají právo, protože právo na samosprávu je ústavně chráněné. A chce-li stát, aby za něj pracovaly, měl by je zaplatit o to víc. O dotacích do soukromého sektoru vůbec nehovořím – to pro mne úplný protimluv, který nemá žádnou logiku ani opodstatnění.

Přála bych si, abychom se v rámci Evropy spoléhali na ty kolem nás, kteří nás respektují, ne na ty, kteří se nám snaží diktovat, nebo jednají bez ohledu na nás. Nesnažme se s naší malou ze mí dělat velkou politiku, ale myslíme právě a jen na tu naši malou zemi, aby nedoplácela na rozhodování a bezohlednost těch velkých. Velmoci si hrají své hry, kterých my budeme vždy pozorovatelem, a proto se snažme hájit si své, ne světové. To své si ale obhajujeme a chraňme důsledně, s hrdostí, sebevědomím a ve spojení s těmi, kteří o toto spojení budou stát. Nepodlézejme velkým, kteří nás kdykoli budou ignorovat. Naučme se být sami sebou, kteří hájí své území, své občany a své hodnoty. Odmítejme, že je to nacionální, protože to tak prostě není. Na svoji zemi a svůj domov máme právo, a nedejme si to nikým brát.

Přála bych si, abychom na školách hovořili s dětmi napřed o České republice, a až potom o Evropské unii. Přála bych si, abychom nemanipulovali zcela nelogicky už od jeslí děti panenkami tmavé pleti, protože tmavá pleť je v Evropě stále výjimečná, stejně jako v Africe je zase výjimečná pleť bílá. Nechci, aby na půdu škol měli přístup politikové, a nechci, aby tam měla přístup jakákoli církev. Když budeme děti učit o církvích, pak to musí být pravdivě, a v rámci hodin dějepisu. A tak, jak nelze vynechat u katolické církve čarodějnické procesy, tak nelze u islámu vynechat teroristy. Škola má přinést informace, nemá vnucovat názory.

Přeji si toho hodně. Ale měla jsem pocit, že doba na 2000 slov je zase tady. Tak jsem je zkusila po svém napsat.

Autor: [Jana Zwyrtek Hamplová](#)